

Пізнання української дійсності крізь призму сходу (Туреччини)

Гьокхан Демір, директор українсько-турецького культурного центру «Сяйво», аспірант кафедри філософії Житомирського державного університету імені Івана Франка

Науковий керівник: доктор філософських наук, професор *Козловець М.А.*

Рівень соціального знання має важливе призначення, особливо в процесах впорядкування законодавчих основ у державі. Об'єктною і предметною дійсністю є народ України, адже від нього сьогодні залежить, чи здатна країна на цивілізованому рівні діяти в інтересах людини. Картина світу людини, яка перебуває в соціально-культурних зв'язках, містить точку зору, яка спирається на певні цінності: знання, освіту, духовність тощо. Мудрий і працелюбний український народ гідний того, щоб Україна була рівноправним членом європейського і світового співтовариств.

«Народ український утворив і свою церкву, і своє оригінальне право, що його не змогли звести ніякою російською нівеліровкою. Ще в XI віці народ наш склав уже і перший писаний збір законів під назвою «Руська правда». До нашого права колись добре прислухались, і за царя Олексія Михайловича обіруч скористалися з його і до «Кормчої» 1650 р. і до «Уложення» 1649 р. Сотні тисяч актів по архивах в Варшаві, Львові, Вільні та Києві виразно свідчать про оригінальність нашого права, а також і про те, що за старі віки суд був у нас своєю рідною мовою...» [2, с.16-17], писав 1918 року Іван Огієнко, приват-доцент Київського Університету. «Українці ніколи не лякались західної культури, і західний вплив широкою річкою вільно котився до нас. Кращі люде наші часто їздили до закордонних університетів кінчати там своє виховання, – їздили вже в XVI віці, а в XVII віці це стало ділом звичайним [2, с.35].

Рік Тараса Шевченка в Україні з його

«Борітеся – поборете,

Вам Бог помагає!

За вас правда, за вас слава

І воля святая!»

є послідовним продовженням історії України. З представниками передової української інтелігенції пов'язане заснування таємної політичної організації – Кирило-Мефодієвського товариства, яке, по суті, започаткувало соціально-політичне життя українців. Соціально-політичне життя ввібрало в себе досвід Українського Козацтва, Т. Шевченка, Українських Січових Стрільців, Героїв Крут, С. Бандери, В. Стуса, В. Чорновола та багатьох національно свідомих особистостей.

Буремні події кінця 2013 та року 2014 в Україні є надзвичайними в бутті українського соціуму. На сьогоднішній день є народ, є країна, є держава, відбулась Революція Гідності. До вікопомних дат, на які був багатий рік, який минає, додалася пам'ять Майдану. Подальші ж події, пов'язані з Кримом та Донбасом, диспропорція між технічним і моральним розвитком окупантів не піддаються на даний момент жодним уявленням, окрім безпосереднього впливу на органи чуттів.

Зростаючись із безпосередніми умовами життя, картина світу суб'єкта зазнає деяких обмежень. Останнім часом українці зосередилися на тому, що розділяє Україну – на мовній проблемі, на московському і київському патріархатах, на фальсифікаціях історії, на корупції у вищих ешелонах влади тощо.

Головним на даний момент є заперечення права чужинцям панувати на українській землі. Законодавство має гарантувати перш за все комфорт і перспективу розвитку нації. Об'єктивною реальністю стає елімінація цінностей науково-освітнього, інтелектуального потенціалу нації. Культура мислення і культура буття є взаємозалежними. Для того, щоб відбулося оновлення, необхідно законодавчо закріпити максимальні можливості для освіти талановитої молоді, розвивати інтелектуальний потенціал нації. Як зауважив К. Ясперс, «в існуванні масового порядку всезагальна освіта наближається до вимог середньої людини. Духовність гине, розчиняючись у масі; раціоналізація, доведена до примітивної ментальної досяжності для розуму, приносить в кожному галузь знання процес збіднювання. З нівелюючим масовим порядком зникає та освічена верства, котра на основі постійного навчання виховала дисципліну думок та почуттів і здатна відгукнутися на духовні творіння» [3, с.359].

З метою тісної співпраці і взаємодопомоги України й Туреччини у питаннях, яких ми торкнулися вище, у 2013 р. було створено українсько-турецький культурний центр «Сяйво», реалізація проектів якого здійснюється у межах законів України. Метою існування згаданого центру є забезпечення зближення українського і турецького народів шляхом організації різноманітних заходів у галузі культури, мистецтва та освіти.

Список використаних джерел:

1. Європейська соціальна хартія (Переглянута) (ETS № 163). Страсбург, 1996.
2. Огієнко І. Українська культура. Коротка історія культурного життя українського народу. [Репринтне відтворення видання 1918 року] / І. Огієнко. – К.: «Абрис», 1991. – 57 с.
3. Ясперс К. Смысл и назначение истории / К. Ясперс. – М.: Политиздат, 1991. – 527 с.
4. Сайт українсько-турецького культурного центру «Сяйво»: <http://syaivo.org/index.php/uk/about.html>

Колективна відповідальність за порушення прав людини в умовах збройних конфліктів

Костюк В.Л., начальник наукової лабораторії з проблем громадської безпеки ННІПФПМГБНГУ НАВС, кандидат юридичних наук

Відповідальність за порушення прав людини в умовах збройних конфліктів можна розглядати як колективну відповідальність, тобто відповідальність воюючої сторони (найчастіше - держави) за всі дії, що здійснюються особами, що входять до складу її збройних сил, або як індивідуальну відповідальність конкретних правопорушників.

Досвід збройних конфліктів свідчить про те, що під час військових дій відбувається велика кількість порушень, у тому числі прав та свобод людини. Так, в період другої світової війни, як ніколи раніше, характер порушень прав людини проявлявся в цілій системі приписів воюючих держав, які диктують військам і владі злочинні методи ведення війни. Це